

положимъ за нощуване въ топлитѣ къщя. Не се бѣше още мръкнало, когато пристигнахме въ града. Мнозина отъ габровскитѣ жители бѣха излѣзли вънъ отъ града да срѣцнатъ побѣдоноснитѣ опълченци, които сега встъпваха въ Габрово съ своитѣ трофеи — плѣннитѣ Турци. Тѣ, както и цѣлия български народъ, тържествуваха по случай прѣвземанието Шипка и плѣненіето турската армия. Въ града имаше силно движение. Много отъ бѣжанцитѣ, разположени въ околнитѣ села и градове, бѣха пристигнали тукъ и се събираха да вървятъ въ роднитѣ си мѣста.

Азъ се спрѣхъ на квартирата, въ която живѣеше братъ ми. Той, като се бѣ научилъ, че съмъ здравъ и читавъ и че скоро ще пристигна въ Габрово, бѣше излѣзълъ да ме посрѣщне далечъ прѣдъ града.

Отъ 30 Декемврий още азъ се чувствувахъ не до тамъ добръ. Види се, отъ петъ дневно постение въ вѣрме на минуванието Балкана, а подиръ отъ ваяжданіето ми плътно съ изобилнаха храна се причини силни болки въ стомаха ми, които продължаваха да ме мъчатъ. Освѣнъ това, една тѣпа ревматическа болка чувствувахъ и въ цѣлата си лѣва страна. По тѣзи причина азъ не излѣзохъ въ града, още повече, че сутриньта ни прѣдстоеше да отпътуваме за Търново. Турцитѣ бѣха размѣстени по ханищата и по къщята, и още отъ вечерьта имъ бѣха раздадени порционни пари, за да си купятъ за пѣтъ храна.

Отъ вечерьта азъ взехъ разрѣшение отъ дружинния командиръ сутрѣ рано да замина за Търново, а отъ тамъ за Елена, тъй като 5-а дружина нѣмаше да се отбива въ Търново, а щѣше да върви право за тоя градъ.

На 5 Януарий сутриньта, азъ и братъ ми съ нераздѣлния Трайко заминахме за Търново. По пѣтя срѣщаме много бѣжанци отъ Южна България, които, безъ да гледатъ на дълбокия снѣгъ и страшния студъ, бързаха да си отиватъ на бащинитѣ си огнища. — Зеръ натеглили се бѣха горкитѣ на чужбина? Но какво ли пѣкъ ги очакваше тамъ, дома, гдѣто всичко е разорено, изгорѣно и оплячкосано?